

In Allemaal Arnhemmers vertellen stadsgenoten met wortels in het buitenland hun (levens)verhaal. Dit keer: Ewa Walinska-ter Meulen.

▲ Ewa Walinska-ter Meulen. „Erik opperde om naar Warschau te verhuizen, maar dat zag ik niet zitten.” FOTO RENS PLASCHEK

Dankzij een Playboy tussen de papieren kon Ewa snel trouwen

“Ik was 26, leefde achter het communistische IJzeren Gordijn, maar merkte daar weinig van. Ik woonde in Warschau, in de grote stad was je vrijer dan op het platteland. Ik was gelukkig, volop bezig met kunst en cultuur, werkte in een galerie.”

„Op een dag verkocht ik wat aan een Nederlandse man, met wie het bijzonder klikte. Ik ging in op zijn uitnodiging om Nederland te bezoeken.”

„Erik woonde in Arnhem, liet me de stad zien en nam me mee naar Amsterdam. Een paar weken later, terug in Warschau, ging de telefoon. Erik. Of ik met hem wilde trouwen. Ik riep: JA!”

„Erik kwam naar Polen, om mijn hand te vragen aan mijn ouders. Naast hun zegen had ik goedkeuring nodig van de overheid. De KGB deed onderzoek, dat zou vier maanden duren. Maar ze waren hartstikke corrupt. Erik gaf me een westers product: de Playboy. Deze legde ik onderop een stapeltje pa-

pieren, die ik aan de KGB overhandigde. Binnen twee weken was alles geregeld, haha!”

„Door mijn huwelijk in 1973 woonde ik ineens in Arnhem. Natuurlijk moest ik wennen. Aan de taal en de Hollandse zuinigheid. Laat ik het spaarzaamheid noemen.”

„Huisje-boompje-beestje zou, zeker destijds, logisch geweest zijn, maar ik ben geen type om stil te zitten. Erik kocht een hoekpand in de Kerkstraat. We woonden boven, beneden begon ik een galerie met Poolse kunst.”

„Zo kwam ik geregeld in Polen, om kunst in te kopen. Aan de grens werd ik altijd streng gecontroleerd. Met spiegeltjes onder mijn auto keken ze of ik niemand het land uit smokkelde. In 1978 werd ik door de Poolse ambassade onderscheiden, omdat ik de Poolse kunst propageerde.”

„Met mijn galerie, in het centrum, tussen de mensen, was ik in mijn element. Ik had leuk contact met andere ondernemers. Toen Hans Kazan mijn galerie bezocht, rende ik snel restaurant Zafvino in om meneer Kazan heerlijke oesters aan te bieden.”

„In 2018 stopte ik met mijn galerie. Erik opperde om naar Warschau te verhuizen, maar dat zag ik niet zitten. Onze zoon en drie kleinkinderen wonen hier. Bovendien voel ik me Nederlander.”

Met spiegeltjes onder mijn auto keken ze of ik niemand het land uit smokkelde

– Ewa Walinska-ter Meulen